

(ægteskabsloven) af 4. juni 1969 ophørte denne anerkendelsespraksis.

Tildeling af vielsesbemyndigelse til præster i trossamfund uden for folkekirken, jf. ægteskabslovens § 16, stk. 1, nr. 3, forudsætter, at vedkommende trossamfund forinden er godkendt af Kirkeministeriet, og at der således foreligger et godkendt trossamfund.

Der er for tiden 11 anerkendte og cirka 70 godkendte trossamfund, kristne såvel som ikke-kristne.

På den baggrund finder regeringen, at det skal være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., at den pågældende har tilknytning til folkekirken eller et herværende anerkendt eller godkendt trossamfund.

Herved sikres, at der alene meddeles opholdstilladelse til forkyndere og missionærer m.v., der har tilknytning til egentlige trossamfund. Endvidere sikres det, at udlændinge, der ikke på nogen måde har tilknytning til et herværende trossamfund, ikke kan gives opholdstilladelse her i landet som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Regeringen foreslår endvidere, at meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v. skal være betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v. inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Herved sikres, at opholdstilladelse til udenlandske forkyndere m.v. begrænses til de tilfælde, hvor hensynet til trossamfundets – og dermed også den enkeltes – religiøse praksis taler derfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

5.4. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer m.v. ved dom for strafbare ytringer og indførelse af et værdighedskrav

Udlændinge, der opholder sig i Danmark med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v., er kommet hertil bl.a. for at formidle holdningsbetonede budskaber og vejlede almindelige borgere. De nyder derfor en særlig tillid fra samfundets side, og det bør have konsekvenser for den pågældendes opholdsret, hvis han eller hun bryder denne tillid ved at handle eller ytre sig på en måde, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper m.v.

Udlændingeloven indeholder allerede i et vist omfang mulighed for at imødegå sådanne handlinger eller ytringer i form af udvisning med indrejseforbud. Udvisning kan ske administrativt eller ved dom.

Afhængig af den idømte frihedsstrafs længde og karakter og varigheden af udlændingens ophold her i

landet vil der efter omstændighederne bl.a. kunne ske udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24, hvor udlændingen idømmes frihedsstraf for overtrædelse af

- straffelovens § 136, stk. 1, der omhandler den, som uden derved at have forskyldt højere straf end fængsel indtil 4 år offentlig tilskynder til forbrydelse,
- straffelovens § 136, stk. 2, der omhandler den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.),
- straffelovens § 140, der omhandler den, der offentlig driver spot med eller forhåner noget her i landet lovligt bestående religionssamfunds tros lærdomme eller gudsdyrkelse,
- straffelovens § 266, der omhandler den, som på en måde, der er egnet til at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, truer med at foretage en strafbar handling,
- straffelovens § 266 a, der omhandler den, der, uden at forholdet omfattes af §§ 136 og 266, offentligt fremsætter udtalelser, der tilstræber at fremkalde voldshandlinger eller hærværk, eller
- straffelovens § 266 b, der omhandler den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering.

Hertil kommer, at der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-6, gælder en særlig udvisningsadgang ved en række straffelovsdelikter uanset længden af opholdet og varigheden af den idømte frihedsstraf. Der vil heretter efter omstændighederne kunne ske udvisning ved dom, hvor udlændingen bl.a. idømmes frihedsstraf for overtrædelse af bestemmelser i

- straffelovens kapitel 12 (der omhandler forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og
- straffelovens kapitel 13 (der omhandler forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.).

Idømmes udlændingen alene en bøde, kan der ikke ske udvisning ved dom.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 25. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor en religiøs forkyn-